

Sygn. akt III CNP 33/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa T. S.A. w K.
przeciwko C.F.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 lutego 2016 r.,
na skutek skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 18 lutego 2015 r.,

1. odrzuca skargę,

**2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800 (jeden
tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w K. zasądającego od pozwanego na rzecz powoda łącznie kwotę 59.099, 48 zł, w następstwie połączenia do wspólnego prowadzenia i rozstrzygnięcia trzynastu spraw o zapłatę.

Pozwany wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego powołując jako jej podstawy naruszenie wyszczególnionych w skardze przepisów prawa materialnego i procesowego i wskazując, że wyrok jest niezgodny z art. 57 ust. 1 w związku z art. 3 pkt 18 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – prawo energetyczne (jedn. tekst Dz.U z 2012 r., poz. 1959).

W zakresie obowiązku uprawdopodobnienia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.) skarżący wskazał, że obowiązek zapłaty kwoty zasądzonej spowoduje poważne komplikacje w jego działalności gospodarczej, nie ma on bowiem płynności finansowej; jak stwierdził, możliwość wyrządzenia szkody przez wykonanie zaskarżonego wyroku jest realna i znacząco pogarsza jego kondycję finansową.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wśród wymogów konstrukcyjnych skargi wymienionych w art. 424⁵ § 1 k.p.c., pkt 4 zawiera wymóg uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Wymóg ten wiąże się z faktem, że uwzględnienie skargi przez stwierdzenie, że prawomocny wyrok jest niezgodny z prawem, ma charakter prejudykatu, stwarza bowiem możliwość dochodzenia od państwa, na podstawie art. 417¹ § 2 k.c., odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez wydanie tego wyroku. Art. 417¹ k.c., jako materialnoprawna podstawa powództwa o odszkodowanie, wymaga od powoda wykazania wszystkich przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, z których istnienie szkody i związku przyczynowego pomiędzy tą szkodą a zdarzeniem sprawczym jakim jest wydanie wyroku, powinno być wykazane już na etapie uzyskiwania prejudykatu. Tak więc w niniejszym postępowaniu uprawdopodobnienie wystąpienia szkody powinno dotyczyć szkody, która już istnieje, a nie szkody, która może dopiero powstać na skutek ewentualnego wykonania zobowiązania, w tym w wyniku przymusowego

zaspokojenia w drodze egzekucji. Wyrok zasądający od skarżącego oznaczoną kwotę stanowi o istnieniu długu, pasywa jednak stanowią szkodę tylko wówczas, gdy doszło do ich umorzenia w drodze wykonania zobowiązania. Jeżeli zaś pasywa, choćby wymagalne, nie zostały jeszcze zrealizowane, nie ma wystarczających podstaw do twierdzenia, że mamy do czynienia ze szkodą wymagającą naprawienia (art. 361 § 2 k.c.); dług, który nie zostanie zaspokojony, trudno uznać za szkodę podlegającą naprawieniu (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2007 r. I CSK 86/07, nie publ. oraz m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2014 r. II CNP 18/14, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC z 2006 r., nr 7-8, poz. 14; z dnia 18 listopada 2014 r., IV CNP 32/14, nie publ.; z dnia 10 grudnia 2010 r. III CNP 48/10, nie publ.)

Ponieważ z twierdzeń zawartych w skardze wynika, że wyrok zasądający od skarżącego wyżej wskazaną kwotę nie został wykonany, brak jest podstaw do twierdzenia, że przez wydanie wyroku doszło do wyrządzenia szkody w majątku powoda. Tym samym brak też podstaw do twierdzenia, że została spełniona przesłanka przewidziana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Niespełnianie wymogu uprawdopodobnienia powstania szkody powoduje, że skarga jest niedopuszczalna i jako taka podlega odrzuceniu (art. 424⁸ §1 k.p.c.).

Z przedstawionych przyczyn, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach zastępstwa procesowego należnych powodowi w postępowaniu przed Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 6 pkt 6 i § 12 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).